

Alles van waarde

Kortverhaal

Marie Hélène de Cannière

“Giagiá!”

Vrolijk kirrend rent het kind naar mij toe. De plenzende geluidjes van de mini rubberlaarsjes herinneren aan de regenachtige dag van gisteren. Het pad voorbij het houten poortje lonkt ons voor een zonovergoten wandeling.

Vederlicht veert het kind in mijn handen de hoogte in. Twee armpjes spreiden zich en worden vliegtuigvleugels waar ik vliegtuiggeluidjes bij produceer. Wie van ons tweetjes nu het breedst glimlacht? Geen idee.

“Kom, lieve schat, we gaan voor jouw verjaardag de mooiste bloem kiezen. Welke kleur wil je?”

“Geel! Geel! Geel!”

De rubberlaarsjes hollen boordevol enthousiasme over het kronkelende pad.

“Hey, mama.” Met de gebruikelijke, stevige knuffel.

“Kun je het geloven, drie jaar? Je pruts wordt al groot!”

“De tijd vliegt hé. Maar ik geloof dat ik vliegensvlug achter mijn kind aan moet vliegen...”

De hollende laarsjes zijn inderdaad al uit het zicht verdwenen.

Ik haal mijn fotoestel uit mijn rugtas om straks voor mijn kapoen een gele bloem te fotograferen. Mijn jas trek ik uit, hang ze aan de rugtas. Al voelt de lucht nog lentefris, bij het stappen krijg ik het beslist warm genoeg. Het zonnetje heeft er lekker veel zin in, net als ik.

In de verte zie ik mijn zoon achter zijn driejarige snelheidsduivel aanhollen. Als een koppel speelse zwaluwen dartelen het kirrende kinderlachje en de diepe mannenbas doorheen het friscgroene gebladerte van berken, beuken, lindes. Een vreugdestond die ik diep in mij laat doorsijpelen, zodat elke cel van mijn wezen zich eraan kan laven.

Vreugdestond: dat woord heb ik drie jaar geleden voor het eerst gevoeld, toen mijn zoon papa werd en ik de wolk van een baby voor het eerst in mijn armen hield. Niet dat ik voordien geen vreugde had gekend. Uiteraard wel: bij de geboorte van mijn

kinderen, bij hun successen, bij intense gesprekken, ontmoetingen met betekenisvolle mensen, noem maar op.

En toch... Drie jaar geleden is de waarde van die momenten plots veranderd. Of liever: met volle kracht aan het licht gekomen. Ik vergelijk het met een bloem in de knop. De bloem is er al, dat weten we. Als ze zich aan het daglicht toont, is het diezelfde bloem, maar tegelijk o zo anders.

Met vreugdestonden is het net zo gegaan als met een bloem die is gaan bloeien. Vreugdestonden zijn altijd al gouden momenten geweest, maar voor de kentering verdofte een laagje evidentie ze. Het leven met al zijn geschenken was een vanzelfsprekendheid. Alsof we ertoe gerechtigd waren.

Het gekke is, zoiets heb je pas achteraf door. Tot aan de kentering zou ik zelf nooit hebben beweerd dat ik mij *gerechtigd* voelde tot vreugdestonden. Zo voelde dat niet.

“Giagiá! Giagiá! Gele bjoem! Gele bjoem!”

“Ik kom!”

Ik versnel mijn pas.

“Gele bjoem! Gele bjoem!”

“Ik kom eraan hoor, de bloem zal wel even op Giagiá wachten!”

Bjoem. Heimelijk wens ik die kleine onvolmaaktheden een lang leven toe. De ouders zeggen uiteraard vaak “bLoem” voor. Ik niet. Ik ben oma. Ik heb andere privileges. Als moeder heb ik destijds ook aan uitspraak geschaafd, zinsknutsels verfraaid, woorden afgeborsteld, persoontjes mee geboetseerd zodat mijn kinderen grote mensen zouden worden die zich staande zouden houden in de Grote Boze Wereld.

Als oma heb ik het voorrecht dat ik de onvolmaaktheden veel meer mag laten zijn. Ik zou het honderd keer willen horen: “Bjoem”. Omdat alleen mijn kleinkind het zo zegt, op die manier, met die stemkleur. Elk kind is onvolmaakt volmaakt, zoals elke bjoem, ook deze gele bjoem. Vol volmaakte onvolmaaktheden.

“Gele bjoem!”

Een parmantig wijsvingertje toont mij het uitverkoren juweeltje dat op de foto moet. Klik, beeld gevangen in mijn magische prentendoos.

“Straks zullen we samen kijken op de computer van mama, goed?”

Heftig geknik. Dan hollen de rubberlaarsjes alweer verder het pad op, achternagezeten door een onvermoeibare papa.

Ik bekijk even mijn foto's. Gele bloemen bij zonlicht vormen namelijk een uitdaging. Had ik het niet gedacht! Veel te fel! Een paar menuaanpassingen later staat de gele *bjoem* er veel mooier op en zet ik de achtervolging in. Op mijn eigen rustige tempo, welteverstaan. Nog zo'n omavoorrecht: ik hoef me nergens voor te haasten of op te jagen.

“Omavoorrecht” klinkt wellicht alsof het iets met leeftijd te maken heeft, maar in feite houden *onthaasten en ontjagen* veel meer verband met de vreugdestonden waar ik het daarnet over had, dan met mijn leeftijd. Ook dat houdt dus verband met de kentering. Voor mij was het althans de kentering die de ruimte

bracht om er werkelijk een minder drukke agenda op na te houden.

Voorheen was zomaar lekker in het zonnetje zitten “verloren” tijd. Alsof de Tijd iets is dat je hebt en dus kunt verliezen. We zijn onlosmakelijk met de Tijd verbonden. We bestaan in de Tijd. Wat we ook doen of laten, hoe hard we wel of niet proberen om tijd onder controle te houden, de Tijd verglijdt. Tijd heb je niet en kun je dus ook niet verliezen.

Momenten kun je wél verliezen. Vreugdestonden kunnen door je vingers glijpen. Een uurtje lekker lui genieten van de warme lenteson tussen de kleurrijke vlagjes die mijn terras omzomen: ik laat die momenten niet meer door mijn vingers glijpen. Meer nog, ik wil de Tijd vullen met meer van dat. Kleine vreugdestonden zoals zonnebadend nietsdoen, grote vreugdestonden zoals de geboorte van een kleinkind.

“Giagiá! Giagiá!”

Om de bocht van het kronkelpad verschijnt de vrolijke kleuter, die duidelijk een ongepland modderbadje heeft genomen. Het

kleurrijke relaas van een val wordt geïllustreerd met opgestroopt broekspijpje om de “pijne knie” te tonen.

“Zal ik er een zoen op geven, kapoentje?”

“Neenee, Giagiá, papa eef al getoverzoend.”

En hup, papa wordt alweer onstuimig meegelokt naar het vervolg van dit spannende avontuur.

Tja, oma worden. Ik moet eerlijk toegeven dat ik de natuur intens dankbaar was dat de geboorte van mijn kleinkind nog enkele maanden op zich zou laten wachten toen ik het heuglijke nieuws vernam. Dat gaf mij de tijd om “oma” geboren te laten worden.

Het nieuws kwam midden in een voor mij woelige periode. Persoonlijke uitdagingen volgden elkaar in sneltempo op. Een paar jaar eerder was ik grondig aan mezelf gaan timmeren. Dat pad sla je op een bepaald moment in en naar mijn gevoel verlaat je het nooit meer. Je wordt je meer en meer bewust van patronen en dynamieken in je leven. Zelfkennis helpt om niet *dezelfde* fouten te blijven maken, maar je kunt er wel eindeloos

altijd weer *andere* maken. Kortom, ik had in die periode mezelf een paar stevige levenslessen cadeau gedaan.

Maandenlang voelde ik mij als een graankorrel onder een molensteen. Aanvankelijk verzette ik mij met hand en tand tegen het proces dat zich hoe dan ook voltrok. Zolang ik mij verzette, voelde ik mij behoorlijk gefrustreerd. Doodmoe ook. Op een bepaalde dag kreeg ik bij mijn geworstel dat beeld van een graankorrel onder een molensteen. Mijn verzet toonde zich in al zijn onbenulligheid en maakte plaats voor nieuwsgierigheid: wat kwam er eigenlijk allemaal op mij af? En kon ik dat met open hart tegemoettreden?

Het “toeval” wou dat die persoonlijke zoektocht zich helemaal voltrok in de maanden voorafgaand aan de kentering. In die periode hoopten zich alle ingrediënten op voor een perfecte maatschappelijke crisis. We hadden het kunnen zien aankomen en toch heeft het hele gebeuren ons verrast. Maandenlang vierden angst, conflict, hoogmoed en onzekerheid hoogtij. Het waren bijzonder zwarte maanden. Heel veel zekerheden gingen onderuit, heel veel ging stuk.

Als ik nu terugblik op de beginperiode van de kentering, staat het beeld van een stad in ruïnes mij voor de geest. En toch... huizen stonden nog op hun plaats, auto's reden nog rond, infrastructuur was onaangeroerd gebleven. Aan de buitenkant was er helemaal niet zoveel loos. En toch kwam een emotionele en mentale ruïne te voorschijn toen het stof van de crisis optrok.

Samen met de geboorte van mijn kleinkind kwam dan de kentering. Van een symbolisch moment gesproken! Het kwam als een onwezenlijk eenvoudig antwoord, na de hoogdravende conflicten en bittere strijd die geleverd waren, op het maatschappelijke én op mijn innerlijke toneel. Zo eenvoudig was het antwoord, dat de stilte oorverdovend was. Zo eenvoudig en allesomvattend als een weerloos kind dat op de wereld komt.

Weerloos, het doet me onveranderlijk aan Lucebert denken.

Ach, wat. Ik schud even mijn schouders. Een rilling loopt over mijn rug. Het zijn heftige maanden geweest. Bang afwachten of de kentering er zou komen. En toen kwam ze en begon het nieuwe tijdperk. Ik wil het zeker niet vergeten, maar ik wil wel bewust mijn blik op het hier-en-nu en op de toekomst richten.

Voor mij brak met de kentering het tijdperk van het oma-zijn aan: een weer(ga)loos gelukkige oma van een weer(ga)loos mooi kind. Naar mijn kleinkind kijk ik niet objectief, hoor. Waarom zou ik? Nu, hoe gelukkig ik als oma ook was, ik voelde mij een beetje jong om al “oma” genoemd te worden. Daarom koos ik voor een koosnaampje, Giagiá: het is Grieks voor oma, het is gemakkelijk om uit te spreken (je zegt gewoon “jajá”), niemand weet dat het oma betekent (ach, jawel, u nu, beste lezer - niet doorvertellen hé...). Kortom, het gaat mij prima af!

“Giagiá!”

Oef! Het is onvoorstelbaar hoe boordevol energie dat kind zit. Een ware wervelwind. Met zoveel levendigheid om me heen voel ik mij alsof ik aan een infuus met levenselixer lig.

“Heb je nog een gele bloem gevonden, kleine kapoen?”

“Kijk! Kijk!”

“Wauw, mooi hoor, ik zal er ook een foto van maken!”

Ik hoef deze keer de instellingen van mijn fototoestel niet bij te stellen, ik heb meteen een sprekend beeld van de bos gele bloemen, zacht wiegend in de lentebries. Weer(ga)loos mooi.

De vreugdestond van de wandeling loopt op haar laatste beentjes. Op het einde van het padje zien we alweer het houten poortje met daarachter de parking. Dadelijk verlaten we het natuurgebied, rijden naar het huis van mijn zoon en applaudisseren en zingen er straks samen met de mama, ooms, tantes, oma's, opa's en alle dierbaren een paar vrolijke derdeverjaardagsliedjes rond een prachtige derdeverjaardagstaart. Ook een vreugdestond, van een heel andere aard dan een natuurwandeling met gele bjoemen.

Terwijl mijn zoon de kleuter in het autostoeltje vastgespt, berg ik het fototoestel terug in mijn rugtas op. Na het wandelen voelt de lentebries plots fris. Ik trek mijn jas aan.

“Ik zie je zo bij ons thuis hé, mama!”

Ik wil nog heel even nagenieten van deze prachtige lentedag, alvorens in het gewoel van het verjaardagsfeest te duiken.

Precies op dat moment meldt mijn slimme telefoon zich trillend. Ik twijfel even of ik de indringer wil toelaten. Ach, mijn nieuwsgierige ik wil toch weten wie aan mijn virtuele mouw trekt. **Daan**. Een warme golf overspoelt me.

Onze laatste ontmoeting bracht een kantelpunt in onze vriendschap. We kunnen er als volleerde koorddansers langsheen laveren of in volle overgave in een veel intiemere relatie duiken. Het voelt alsof we allebei willen duiken en tegelijk allebei heel erg onder de indruk zijn bij de gedachte alleen. We weten nog niet wat het wordt - koordansen of duiken. Dat alles zit in de warmte van de golf die door me heen trekt. Tja, het is te laat om rechtsomkeer te maken, nu wil ik ook echt weten wat hij schrijft. Ik open het bericht:

Voel me tegelijk hopeloos verliefde tiener,
angstige veteraan van liefdesoorlogen,

ontnuchterde vrouwendichter, onbevangen
ontdekkingsreiziger van jouw wondere wereld.
Voel me weerloos bij de intensiteit van alles wat ik
voor je voel. Wandel door Gent. Kom aan
Trefpunt. Lees vers van L. en denk aan jou, aan
mij, aan ons. Alles van waarde... en omgekeerd ;).